

Prvá kapitola

„Pozri, Mia! Vavela som ti, že pani Vargová má novú mačku. Nie je rozkošná? A aká je našuchorená!“ Miina mama pohladkala čiernu mačičku, ktorá hrdo trónila na ploche pred domom Vargovcov.

„Je nádherná!“ poštekľila pradúce zvieratko pod bradou aj Nelka, Miina najlepšia kamarátka.

Mama sa s nádejou otočila k dcére a potom si sťažka vzdychla. Mia sa ani raz nepozrela, ako s Nelkou hľadia mačiatko. Namiesto toho kráčala ďalej po chodníku s pohľadom upretým na topánky. Akoby ich ani nebola počula.

Mama a Nelka sa na seba znepokojene pozreli a poponáhľali sa za ňou. Nelka bývala pár domov od Mie, a tak zvyčajne chodievali do školy spolu. Keďže Nelkina staršia sestra Lea už teraz chodila na strednú školu, ráno ich striedavo odprevádzali mamy alebo Miina starká. Tá bývala v malej prístavbe pri ich dome a starala sa o vnučku, kým boli rodičia v práci. Pristáhovala sa k nim, keď pred pár rokmi ochorela, a bolo pre ňu ťažké bývať sama.

„Tak zajtra, Mia!“ zakričala Nelka, keď zabočila do svojej uličky.

„Ahoorej! Zavolaj mi, ak by si potrebovala pomôcť s tou úlohou!“ Na rozdiel od kamarátky, Mii šla veľmi dobre matematika. Nelka kvôli nej nariekala celou cestou zo školy.

Mia zhodila zo seba kabát a snažila sa zmiznúť hore schodmi ešte skôr, než by mama mohla opäť spustiť o rozkošnom mačiatku pani Vargovej. Začula, ako sa jej pýta, či je v poriadku, nechce sa napiť alebo porozprávať, ale ignorovala to.

Jednoducho nechcela nič počuť. Predtým si nikdy neuvedomila, na koľko mačiek sa dá naraziť po ceste do školy. No teraz, keď to nedokázala zniest', sa jej zdalo, že sú všade.

Zosunula sa na posteľ a smutne pozrela na tmavomodrú deku rozloženú na konci paplóna. Bol na nej vzor mačacích hlá-

vok a kde-tu pár ryšavých mačacích chlпов. Merlin na nej spával každú noc, odkedy si Mia pamätala. V noci sa ešte stále budila a hľadala ho – niekedy sa dokonca načiahla, aby ho pohladkala. Nádejala sa, že začuje pradenie alebo zacíti jeho pohyb. Bolo také ťažké uveriť, že tu už nie je.

Zablúdila pohľadom k fotografii na okennom parapete. Bola pred pár mesiacov, zo začiatku letných prázdnin, pár týždňov predtým, ako Merlin zomrel. Vyzeral chudo, a tak ho dali vyšetriť u veterinára. V ten deň si užívali posledné letné lúče a Mia si bola istá, že sa mu polepšilo. Teraz si spätne uvedomila, že už tak neskákal a nelietal, nenaháňal motýle ako zvyčajne, len sa pokojne vyhrieval na slnku. Nechcela uveriť, že sa s ním niečo deje.

Dotkla sa fotky a oči jej zaliali slzy. Želala si, aby tu mala svojho Merlina, ktorý by sa schúľil v jej náručí.

Ako jej len mama mohla ukazovať iné mačky a očakávať, že sa pri nich zastaví a pohladká ich? Ocko dokonca navrhol, aby si šli do útulku vyhliadnuť nejaké nové zvieratko! Mia však už nikdy žiadne ďalšie nechcela. Nikdy nikým nenahradí svojho krásneho Merlina!

Mama na ňu zavolala zdola, či nechce niečo pod zub. Utréla si slzy, starostlivo napravila Merlinovu deku a zišla k nej do kuchyne.

Vnímalala, ako na ňu mama ustarostene hľadí, kým jedla jablko. Cítila sa kvôli tomu ešte horšie.

„Mám ísť naplniť krmidlo pre vtákov?“ hľadala zámienku na odchod z miestnosti. Mia chápala, že mama sa jej len snaží pomôcť, ale nefungovalo to. Cítila, že každú chvíľu začne znovu hovoriť o mačiatkach alebo o tom, ako by si mohli zadovážiť zajačika, ako napríklad včera.

Vybrala zo skrinky vrečko s krmivom,

vyšla dverami do záhrady a s úľavou si vydýchla. Po ceste ku krmidlu vyplašila drozda, no hneď, ako zvesila drôtenú klietku, ho pošepky chlácholila.

„Neboj sa, už aj idem preč. Určite mi niečo spadne, takže si potom môžeš prísť zobnúť.“ Vsypala semienka dovnútra, znova klietku zavesila a oprela sa o lavičku. V slabých lúčoch jesenného slnka ju už trochu striasalo. No ešte sa jej nechcelo naspäť do domu.

Zrazu takmer naskočila, keď sa jej o ruku nečakane obtrel vlhký noštek. Zaliala ju vlna zvláštnej, pochabej nádeje.

No keď sa otočila, nestál pred ňou jej krásny Merlin s nezbedným pohľadom. Namiesto neho tam sedela bacuľatá mačička, s bielou srstou a modrými očami. Plyška, ktorá patrila kamarátke Nelke.

„Ahoj, Plyška,“ pozdravila ju tichým hláskom. „Nejako si sa zaokrúhlila, mi-ci. Nelka by ti nemala dávať toľko dobrôt.“ Zvieratko sa o ňu láskyplne obtrelo. Všetky mačky Miu milovali. Plyška ju poznala už dlhšie, pretože často chodievala ku kamarátke. Aj Merlin poznal Nelku, hoci Plyšku naháňal vždy, len čo sa objavila u neho v záhrade.

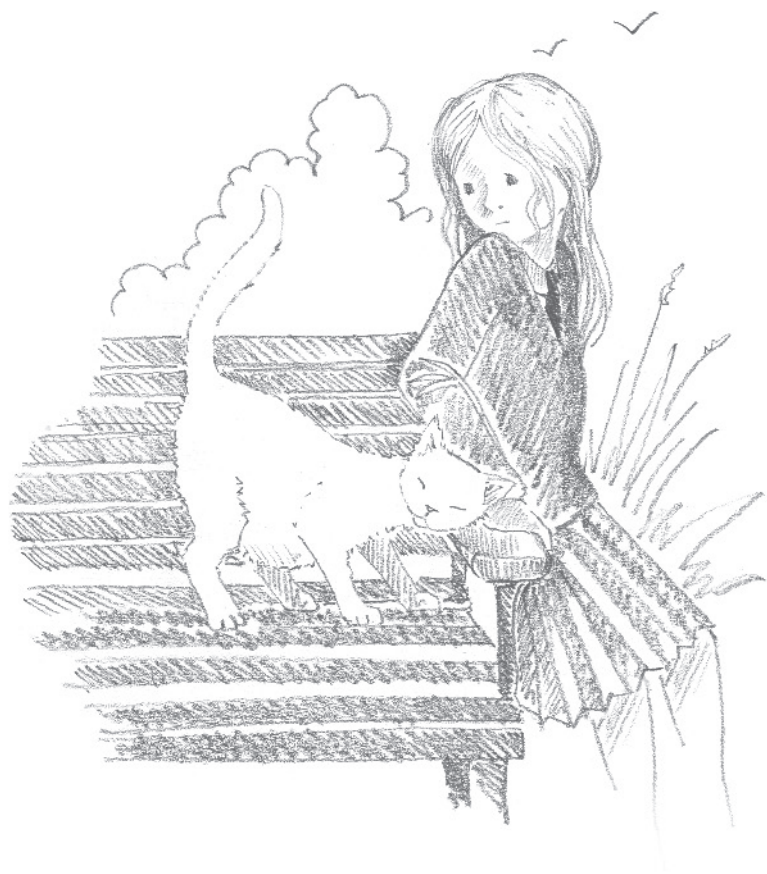
V tejto záhrade.

Mia opäť posmutnela a jemne Plyšku odtlačila. Potom rýchlo odkráčala naspäť do domu.

Miina mama stála v kuchyni pri okne a všetko sledovala. Tíško si vzdychla, keď sa dcéra vracala späť.

„Si v poriadku, srdiečko?“ starostila sa.

„Idem si robiť úlohy,“ zamrmlala v snahe zakryť slzy na krajíčku. Mala už dosť tej

starostlivosti od všetkých naokolo. Dnes ráno jej ocko pri raňajkách donekonečna rozprával o Merlinovi. Ale veď ona je úplne v poriadku! Prečo ju jednoducho nemôže nechať každý na pokoji?